

1900

En skål i Idun.

A. Zorn: En skål i Idun.

I förgrunden *Harald Wieselgren*. I bakgrunden från vänster till höger:
Hans Hildebrand, Emil Key, C. Fr. Wærn, A. E. Nordenskiöld.

Sällskapet Idun hade den 3 november en af sina stora aftnar. Den välkända våningen i det gamla Phoenix, där Idun stiftades i december månad för nu 38 år sedan, och där sällskapet med något enstaka undantag sedan dess samlats vinter efter vinter, fylldes så småningom till trängsel af gråhårsmän eller medelålders herrar — sällskapets ledamöter in pleno, komna för att bringa sin hyllning åt Iduns och allas Harald Wieselgren.

Man samlades ånyo kring borden i den stora salen, som var prydd med en dekoration af lagrar, flaggor och vapen, och där tog frih. Nordenskiöld till ordet för att bringa Harald Wieselgren Iduns hyllning. »Obruten till kropp och själ står du nu här ibland oss, sådan som du stod ibland oss den kväll för 38 år sedan, då vårt Idun föddes. Du har hunnit de år, då man har rätt att draga sig tillbaka från det allmännas tjänst; från din tjänst hos oss drar du dig ej tillbaka, ty du är själen bland oss som du alltid varit det. Har du stått bi under alla dessa flydda år, så står du nog bi i hundra år till.»

Omedelbart efter det denna skål druckits uppstämde

hr Lundqvist »Ädla skuggor, vördade fäder» entusiastiskt föredragen och nästan andaktsfullt åhörd. Harald Wieselgren tog därpå till ordet för att tacka för hyllningen. »Anslutande mig till den Kellgrenska hymnen, som nyss sjungits, vill jag försäkra och hoppas att Idun gjort sin kraftiga insats i det andliga frihetsarbete som under de senaste decennierna försiggått inom Sveriges hufvudstad. I Idun har man lärt att oafsedt stridiga meningar och i trots af skilda sysselsättningar högakta hvarandras personlighet. I Idun har man lärt sig och bör man fortfarande lära sig att lägga bort alla slags fördomar, skråsynpunkternas fördomar, ålderskillnadens fördomar. I Idun har ingen rätt att bli gammal, och blir han är han ingen rätt idunes. I Idun får intet stillastående trifvas och tolereras; nya tidens nya vindar skola hälsas med glädje och hoppfullhet. Ingenting får vara stationärt i Idun utom ungdomligheten. När de män som nu utgöra Idun ej längre finnas kvar, så skall dock den anda i hvilken de velat verka finnas kvar som ett bindande och enande lifsband mellan fordom, nutid och framtid. Och i denna anda vill jag dricka Iduns skål.»